

10 d'octubre

# El "Cancionero Musical Popular Español" de Felip Pedrell (1)

Temps fa que us esperem a l'edició de parlar de aquesta obra del mestre Pedrell. Sortí el primer volum anunciant la immediata aparició del segon i volguérem esperar la magna collita de cançons hispàniques, per a retreure'n la plenitud oviadora. Ara, encara que'l mestre ~~per~~ mitjà promet ~~en aquesta~~ <sup>i provant</sup> un tercer volum resumint les enunciacions i provant les afirmacions estampades en el pròleg i addicions del "Cancionero", no volem esperar més en dir hi la nostra, no semblés que no fem ~~els~~ acatament a ni a aquesta publicació que és corpus-mare de tot un sentir, deu del art personalíssim del

(1) Eduardo Castells. Valls: Catalunya



2

art més famós de la nostra  
terra en els països de civilització  
~~més~~ cultura més pregonada.

Ja fa alguns anys, en aquestes ma-  
teixes pàgines, procurarem fixar  
en poques paraules la caracterís-  
tica singular del nostre artista  
amb els <sup>mot</sup> següents paraules: « ani-  
ma d'infant dins materia forta, que  
canta, crida, apunzega, acaricia,  
alternativament, com onada de  
la mar gran, serrent humil  
de les forces de la natura: ho  
ve singular entre nosaltres,  
qui amb una tècnica encara que  
ben dirigida direcció artística  
en la infantesa, no ha per-  
dut el mot d'un art viril,  
personal; art integrat



per la cançó viva de raga, vivifi-  
 cadora i conservadora del temps  
 personal, i per la magnificència  
 de la tradició artística de les  
 passades centúries, que contras-  
 ta serenament en les obres  
 del mestre amb la pujenta  
 inquietut del art modern.  
 Artista d'avidesa instintiva en  
 la creació, que no recull les  
 idees, sinó que per necessitat  
 les atura definitivament a  
 llur primera aparició i les in-  
 tuïtívament de primer moment  
 llur seguici, desentrellant  
 i vestidura; art port i ra, aspre  
 i cantellut moltes vegades, en  
 que la melodia, sovint orienta-  
 litzada amb sentors d'harem,  
 queda purificada i embellida  
 per una austeritat de temps  
 Tot catalanesc. »



Aquest Cançoner mostra amb  
 evidència aquestes característiques  
 per mi notades: amb son conjunt  
 i amb sos detalls; amb son ma-  
 terial polifònic aplegat, revestit  
 la major part amb un <sup>sabre</sup> ~~propat~~  
 armònic, ~~sabi i esbocat~~, portant  
 sovint la flaire i esperit de la  
 inspiració pedrellenca, tot el seu  
 caient expressiu. Les mostres  
 amb ~~amb~~ les gloses, crítiques de les  
 cançons, amb les idees expressades  
 en el prolec i en les addicions  
 literàries, escrites en diferents  
 èpoques i aquí en aquests volums  
 aplegades. Tot no gaire ben ordenat  
 però portant tot el mateix esperit  
 convergent de un fort ideal artís-  
 tic, la generosi, el moll de con-  
 temptament i glori. Aquí s'hi  
 trova el seu de la seva música  
 i l'accent de la seva paraula, la  
 lleugeresa d'aquell lirisme musical



Junyent amb ~~deixos~~ resonances  
 de les cadences de la polifonia  
 mitjieval castellana, i el verb  
 fervent; agut del apostol  
 propagandista del qu'és remen-  
 ca de la música més preuada.  
 Tot en Pedrell està vivint en agra-  
 dos volums, dos grans merits i fins  
 les tares que, <sup>en</sup> anomenexen tota obra  
 humana; encant on s'hi mostra  
 tota la documentació viva que  
 reaccionant l'ànima del artis-  
 ta li ha donat la empremta  
 característica. El mestre ma-  
 teix ho diu: «I lo que aquí se pu-  
 blica, lo diré més llançament tota-  
 via, con los ejercicios, las prácticas,  
 constantes de asimilación de todas  
 nuestras creaciones, en suma, los  
 ingredientes mismos que se usado  
 y que me dan derecho y la certidum-  
 bre absoluta de proclamar que los tengo  
 por nacionales, » (5) (5) Tomo I. Pág. 40



Amb la seva paraula el mestre retre-  
 tren el que manté, vegades, ha dit sobre  
 folklore, l'acció que ha de tenir  
 aquest element sobre les escoles  
 modernes de música, la que ha  
 tingut sempre, segons ell, durant  
 segles, en la música espanyola.  
 Home erudit i de una memo-  
 ria felicíssima (una conversa  
 amb ell és una deu savo-  
 rosa de anèctodes, idees, de dades  
 històriques, biogràfiques, biblio-  
 gràfiques, que deixen embadalit  
 al que escolta) fa sortir en els  
 proles i articles de quatre dos  
 volums, Tot <sup>un</sup> devassall de coses  
 que són la professió de la seva  
 fe artística, les idees mare,  
 que en són el fonament <sup>sobre el folklore</sup> estètic.  
 No obstant, de lo que diu, no s'en des-  
 pren pas una doctrina ben defi-  
 nida. Fa l'efecte que val lligar  
 tots les tendències dels que teorit-



7  
den sobre aquest obscur assumpte  
però en ~~realitat~~ <sup>veritat</sup> no trovem  
arribi a esquivar la contradic-  
ció de principis. Ell p<sup>r</sup> Segu-  
rament que'l mestre, al donar  
se compte d'això, volgué posar-se  
a cobert escrivint al final de  
ses observacions folklòriques del  
vegon volam, que els orígens  
del cant del poble seran sempre  
"el misteri que la Divinitat  
entregarà a la disputa del po-  
ble", malgrat que en el proemi  
del primer llibre Wagner està  
clert, després de caracteritzar <sup>negatiu</sup>  
el cant popular amb el nom  
de música natural i dir que  
aquesta era la cèlula generadora  
de la música artificial, que  
la font primera de la cançó del  
poble es deu a un artista inco-  
negut, creador de un cant  
reflectant les aspiracions de una  
raça i que per aquesta raó la



obra artística va esdevenint po-  
pular.

En un dels articles del proemi del  
primer volum parla al respecte de la armonitzacions  
de la cançó popular ~~del poble~~ del poble.

La doctrina ~~seva~~ ~~estimada~~ que tota  
melodia està continguda virtual-  
ment en un ambient armònic  
i que per lo tant a l'armonit-  
zar una cançó es precis com-  
prenetar-se intimament amb  
el sentit armònic que la  
colora. Per això, al explicar les  
normes que ha resultat en les  
armonitzacions de la nova obra,  
s'ha cenzit ~~purament~~ purament al  
indit ambient armònic, sense  
afegir'hi res de la nova collita,  
a cercar entre moltes interpreta-  
cions de una simple cançó la  
única que convergeix més a la seva  
expresió, no cercant-ne el  
mode, sent-se poble, fugint  
de tota interpretació personal,



La doctrina i novament defen-  
 sada. Però el sentiment indivi-  
 dual no es pot pas escapar  
 en tota cosa verament senti-  
 da i no cal pas esquivar-la  
 a questa personalitat si es vi-  
 cera. Dixi i hui no coneix de  
 primer autors qualsevol armo-  
 nització del mestre Pedrell de  
 aquestes melodies populars de  
 l'oient oriental que ell realit-  
 za tant nobriament i amb  
 un sentiment tant profund.  
 És evident que'l sentit de les  
 paraules del mestre no és al-  
 tre que aquest, com es despen-  
 de de les idees escampades en  
 variis llocs del seu Cançoner.  
 Siguen humils sentit a prople  
 i jarguà p'una la vostra per-  
 sonalitat.



Aquesta mateixa doctrina de la prioritat del ambient armònic a la melodia és retrada pel mestre en el seu article inserit en el Departament del proemi del primer ~~tom~~ volum Títolat: "Clasificación científica y sistemática de las melodías populares", on se constata com ell va proposar a vos dignes com juries de jurat de un concurs que servís per tema aquest de la classificació de les melodies del poble, com seria lògic, en aquesta classificació, donar tota la importància a aquest element armònic <sup>(dins)</sup> el qual es mor la melodia.

El nostre autor, malgrat aquest retrat del apriorisme armònic i d'altres sistemes de classificació; com de les melodies per modalitat i ritme, la divisió per



laes & llatina, eslava, asiàtica  
 lo interessant que podria semblar  
 una divisió ~~del text~~ en  
 l'aspecte psicològic, històric etc  
 deixa de banda tot aquest interès  
 i descriu dividint el seu  
 cançoner en tres grans seccions:

I "El Canto Popular en la vida  
 doméstica"

II "El Canto Popular en la  
 vida pública"

III (En projecte) "El Canto Popular  
 i la técnica de la escuela  
 Musical Española constituyendo  
 y afirmando la nacionalización  
 del arte, merced a la tradición  
 técnica constante y manifiesta  
 ral de componer sobre la base  
 del tema popular."



La exemplificació dels dos volums publicats és abundant i selecta essent numeroses les harmonitzacions que acompanyen les melodies. A aquestes harmonitzacions, com ja hem indicat, s'hi afegeixen moltes, excel·lents les que acompanyen les tonades de tirat oriental, la col·lecció especial de les quals, ~~ben de rars~~ formada en substància pròpia del nostre compositor, li ha donat aquella seva remanent i inconfundible personalitat.

Les procedències de les tonades, són de tota Espanya i es barrejen i succeeixen: vint les regions més distants i opresades de caràcter. El "Cancionero" compon en un vol feix tot el folclore ~~iberic~~ musical ibèric així verament fora un defecte si el mestre no hagués proposat per obra de tendència científica, però ell ja







14  
• Els agrupaments de melodies, més  
bells, i d'harmonització, més sen-  
tuda, són els de les cançons de  
Bregol, la sèrie d'Alalás de  
Galícia, la de cant de peïnes,  
del camp, el seguit de Gaetas  
d'Astúria, i les danses d'a-  
quest país amb els acompanya-  
ments característics de guitarra.

En la cançó de Bregol hi té  
el nostre més subtils harmo-  
nitzacions, que valen per si soles  
un trencament, portant-nos una de  
les cadències, més característiques  
de la seva música, un accent  
punyent, una dolça ferida, que  
ocupa un dels caires, més emo-  
cionants de la seva inspiració.  
Les tonades són delicioses; n'hi  
ha de andalus, asturià, ga-  
legues, mallorquines, i



Catalanes, aquestes recollides a  
 Tortosa i cantades per la mare  
 del cator ~~per el tenor~~ foren  
 les que <sup>durant el nostre el primer entre muntanyes</sup> ~~seguint la~~ donaven  
 la impunció en el servei de can estil irregular  
 el ~~primer~~ <sup>primer</sup> ~~entre muntanyes~~.

Entre aquestes tonades, cal fer  
 una divisió en dos grups: les que  
 no són més que un pur accent  
 de mare amorosa que es repeteix  
 de una manera vaga, indefinida,  
 de les que tenen forma ben de  
 lirada de cançó, generalment  
 amb text narratiu i a voltes,  
 fins dramàtic. Els "vou-veri-vou"  
 mallorquins es poden classificar  
 entre els dos grups, ja que  
 tenen característiques de un i  
 altre; la cançó asturiana  
 que conté la col·lecció de melo-  
 dia esplèndida, per ~~la~~ <sup>la</sup> ~~tonalitat~~  
<sup>elegància</sup> ~~amb~~ <sup>amb</sup> perfil aristocrà-  
 tic, per can ambient està al  
 extrem oposat del tipus autèntic  
 del gènere.



Molt abundosa és la secció de romances, dividida <sup>en les dues</sup> 6  
a agrupacions de religioses, i profanes.

Entre aquestes dues agrupacions  
hi ha moltes tonades, presees,  
del llibre del cèlebre Salinas.  
De Musica Libri Septem.

Aquestes tonades son una mostra  
important del romançer castellà  
del segle XV, encara que no  
creiem en ~~en~~ <sup>en</sup> ~~donquin~~ <sup>un</sup>  
coneixement complet ni tant  
més prou important de ~~de~~ <sup>de</sup> ~~co~~ <sup>co</sup> que  
foa el cant popular de Castella  
en aquella època. Salinas, al do-  
nar les tonades del poble, ho feia  
per a corroborar les seues teories  
sobre el ritme quantitatiu, l'es-  
pecial del llatí clàssic i que  
ell volia aplicar al vers cas-  
tellà, exemplificant la seua  
teoria amb el folklore cantat  
de son temps. Així, ell no es  
preocupà, segurament, de bus-  
car les melodies més interessants,  
sinó les que se li prestaven al







A les Segadors cançó amo-  
 rosa (per cert no gaire edificant)  
 que no té res que veure amb la  
 cançó patriòtica. En canvi, en una  
 versió que dona seguidament de  
 la mateixa cançó ~~se troba~~ la  
 tornada donada per en Milà  
 amb la lletra ~~menacor~~ amora-  
 da mencionada hi posa el  
 mestre com tornada el a bon  
 cop de falç. Tant conegut. No  
 saltar, tenim entès, que El Se-  
gadors, tal com s'ha conegut  
 himne de les reivindicacions  
 catalanistes, l'havia publi-  
 cat l'Alis en un recull  
 de cançons, armonitzades, fent  
 una aplicació d'una melodia  
 a un text, popular, és dir, més de  
 diferents cançons, fent algun re-  
 toc al text, per exigència de la  
 forma melòdica de la tornada es-  
 cullida. Ara, al publicar el me-  
 tre Pedrell aquestes versions amb



la anotació d'èsser recollides,  
per ell, s'arreda la troca del  
fet esmentat i que teníem per  
veritable. Segurament que pel  
<sup>meu</sup> ~~meu~~ de aquesta qüestió hi balla  
un mal entès.

En la secció VI hi van les  
cançons de carrer i de oficis in-  
cloent hi les de feina del camp  
en plena natura; secció excel·lent  
en tots sentits, rica de tonades,  
versant llum i gràcia; cant  
de natura inimitable, ver tresor  
melòdic, on s'hi troba el mà-  
gic encís que ha influït en  
la inspiració de la obra del  
meu. En aquestes tonades, en  
els esboços ~~de~~ harmònics que les  
acompanyen, hi ha tot l'ambient  
i caràcter que valora la seva  
música. ~~Quanta~~ <sup>Quanta</sup> puna inefable  
sentiment del infinit en aquestes  
~~tonades~~ <sup>melodies</sup>, quina gràcia en aquest



ritme llure, quina dolcesa pene-  
 trant en ~~el~~<sup>les</sup> clausur cadencies,  
 purgentes de dulcor! Comparant  
 així amb les tonades transcrites d'  
 en Galinas, i quanta diferència,  
 Mare de Déu! Així es art popu-  
 lar pur. Com hi ha penetrant  
 i astuta en aquest camp obert?  
 Quan i hi ha estorcut cor, cor  
 i anima d'esperetes del vol  
 roent? Com l'ha après el llarg  
 ritme del clausur, la melodia  
 infinita del batre i de la rega?  
 Així mai ha ~~estat~~<sup>estat</sup> art d'artista savi,  
 per inspirat que fos, així es art del  
 poble i de ningú més, així i quel  
 que el cant de la unió al breu, el  
 gemec amorós i odormidor no té  
 altre origen que natura i amor  
 en ànima simple i tan  
 mil,



Interessants són també molts dels  
 cantos religiosos aplegats en  
 el primer volum alguns trets  
 de documents antics com les  
 mostres que s'hi troben de les  
 cançons del Rei Alfons el Savi  
 d'alguna versió del El Cant  
de la Sibila i de un cant  
proceional; però res dubte  
 lo de més valor és el requit  
 de Gaetas insertades, harmo-  
 nitzades amb gran amor. Gori petites  
 obres mestres de sentiment per  
 bon i encisador, exquisit. Cal  
 també menjar en aquesta recceió  
 un superb cant <sup>scatolà</sup> de passió do-  
 nat pel mestre Nicolau.

Duques sols agrupacions formen  
 el segon volum del Cançoner:  
 la recceió VIII, integrada per "Loplas  
festivas y típicas de costumbres", i la  
 recceió IX, per característiques ~~festives~~



~~a balls~~  
 "Danzas y bailes".

En la ~~sumatoria~~ copiosa colección de còfles, n'hi han de les anomenades de Mayo, deixin de una costum pagana celebrant l'entrada de la Primavera, cosa curi del tot perduda en les ciutats nostrades modernes. Pasacalles, rondes, albaes, de soldat, de romeria, de cegues etc. Les procedències són de les diferents regions ibèriques. ~~En~~ ~~trovem~~ ~~trovem~~ estranyat de Trovar en aquesta recollida tres melodies del Bo mançerillo de En Mila, les quals quantitat no són pas de còfles, sinó de veritables, veritables, cançons amoroses i narratives.



L'agrupament dels Alalús  
 és, sens dubte el més interessant  
 de la Secció. Són belles melodies  
 que porten tot l'encaut, la rica  
 savia del to característic de  
 la cançó gallega. Les tonades  
 dels Alalús són flor de les  
 més exquisides dintre el gran  
 plec de aquesta obra. I no vola-  
 ment del gènere que us ocupa  
 sinó quasi totes les melodies  
 gallegues disseminades en  
 el "Cancionero", tenen tal encís,  
 caràcter i distinció que fan de-  
 ritjar la publicació de un can-  
 coner galleg lo més complet  
 possible, ben classificat i guiat  
 amb veu i amb mà experta i  
 amorosa; fóra un dels Cancioners  
 més obervats <sup>per la seva</sup> bella i caràcter.



No podria ésser l'ànima de  
 aquesta ~~cançon~~ empresa el  
 distingit folklorista del Terras  
 D. Ramon de Arana, a qui  
 el nostre Pedrell elogia  
 constantment i a qui deu les  
 melodies de quell país que  
 inserta en la seva obra? Tota la  
 revelació més pura i autèntica  
 de l'ànima gallega.

En aquesta ocasió hi ha una  
 cançó, la que porta el número 278,  
 "Cançión leonesa", recollida per  
 Pujol Alonso, que és una cri-  
 dat l'atenció per la forma a-  
 llargada, inadequada al  
 gènere popular; melodia per-  
 quivola però que és la l'efecte  
 d'ésser una conjunció de dues  
 tonades. La lletra hi aumbla po-  
 rada per força, ja que sempre hi



can mal accentuada; i és curiós  
 d'observar que tota plejada i w  
 bretat. en ~~de~~ que en podriam  
 dir allargament melòdic,  
 recorda ~~extraordinàriament~~ la  
 tonada de la cançó catalana  
 titulada ~~La~~ L'hortal de la Peirera.

La <sup>modista</sup> ~~nutrida~~ obra del mestre Pe-  
 drell acaba amb la secció de  
 danses i balls, interessant so-  
 bretot pels exemplars de jotes  
 i balls andalusos, esmentem-  
 cable l'anar ~~les~~ tonades aco-  
 mpanyades, completades amb un  
 acompanyament típic de la  
 guitarra, l'instrument insepa-  
 rable d'aquesta <sup>famora</sup> ~~tradicional~~ ~~tradicional~~  
 ritmica del poble del sud  
 d'Espanya.

I encara al acabar, unes  
 addicions en donar un ramell



de cançons boques, <sup>procedència</sup> que havien  
encarjat en la obra, i a més,  
dos cant de clausura i altre  
catalans, ben típics, donats  
per Mossèn Jaume Anglés.

Remunint doncs aquests nostres  
 pobres observacions i notes, enlai-  
 rem aquesta obra del <sup>nostre</sup> venerable  
 inspirat i heroi mestre Pedrell  
 per ésser una còpia <sup>finíssima</sup>  
 selecció i bella selecció del cant  
 popular ibèric, dirigit tot amb  
 una prodigiosa per a admiració de  
 propis i estrangers i ~~robustat~~ per a  
 l'estudi i alletament de la jo-  
 ventut de les terres hispaniques;  
 i robustat la estimem de tot cor  
 per ~~esser~~ contindre l'essència  
 inspiradora de l'obra artística,  
 la <sup>essència</sup> que dona el rasell inconfundible  
 i plecan a son estil personalíssim. ~~La qual~~  
 a aquest



cançoner és el compendi i el  
 breuari de tots els amors, a  
 passionsaments i il·lusions  
 de la seva vida; la base de  
 sa doctrina estètica i la  
 llum i força de sa inspiració  
 preuadíssima.

Antoni Mitja



Cançons, quan hoera.

Primerio: II

Precedents, fontes de "Folklore  
musical". Idees tretes del opuscul  
publicat per l'Orfeó Català en  
1906. Cançons etc. Cançons  
de Parbieri, de la Biblioteca Colom  
bina de Jovilla, a En la copia  
manuscrita En Pedrell, dir.  
Villancicos etc publicat per Mitja  
na. Madrigal Vela, En relats  
Flecha Madrigals Brudieu  
vintelites, Milan, Fuenclaus,  
Luberon, Galinas, quan  
es cançons!

Modernes, especials.

El nostre Fisserer etc.

El del resto de España.

Reventada a les { copie de les to  
rades.   
notacions  
adaptacions cançons  
des músics de la época



## Proemio II

« La harmonisation de la can-  
 çon populaire. »  
 Dir: Jamais toutes les melodies, loeu  
pensees harmoniquement, que  
 une simple melodia popular,  
 et virtualmente armonica.  
 Mais que pour traduire le  
 significado en el todo artistico  
 que le es propio, basta sentirlo.  
 Por dentro y el milagro de  
 compenetracion queda rea-  
 lizado... »

Influencias en el cant popular:  
 Modes grecs, romains, o modifications  
 des gregoria: orientales, mais  
 rabe: modes celtiques: influences des  
 races del nord; melopes provencale  
 reses modifiées en la epoca de  
 la croisade: el arte del cant  
 andalusí d'ara ni completamente  
 arabe ni morisco: provienen  
 del orientalismo renascentista,



5

i que son vinen encare en les comarques de Farrasson i Lleida, i en les illes Balears amb les seues torrades del camp.

Es mode més abundant en el cent espanyol com el *dispositiu* i *hipòtrigi*.

Esmenta la regió de repertori comú del Piemont Franc a Catalunya. No s'ha que a son aquesta teoria Catalunya queda separada d'Espanya. Quan ell Pedrell, tot ho barreja en el *Cançoner*?

Dir com per a l'armament del cant i ha cançó al límit reduït de la melodia interpretant-ne l'íntim sentit armònic sense afegir-hi res de <sup>fa</sup> *allibit* propi; a buscar entre aïen harmonitzacions ~~possibles~~ de una simple cançó aquella, la única, que nos convinguere a la essència de la cançó; no *armar*-ne el mode evident en la cançó. *but* - x *poble*, *perint* de tota interpretació personal.



Esmenta alguna fórmula armónica en el  
origen de la o por de la melodía: tonica-  
dominant o viceversa del mayor; sub-  
dominant dominant del menor, toni-  
cas agrestes del andalusismo  
de ahora. Aplíquese, primero, a  
la naturalidad de los escalos antiguos,  
por la influencia persistente de modos  
antiguos, de los escalos medievales,  
dóricos, los escalos bárbaros (modos líricos)  
frigios, fundamental ra, lidia, feni-  
cia y los modos eclesiásticos.  
Después para estas preguntas  
el Tratado armónico de Gevaert  
Die Melodien des Probadours

(Proemio)

V

Clasificación científica y sistemá-  
tica de los melodías populares. (Extracción  
de un artículo publicado en 1902)

Concurso de la revista Der Internationa-  
lens Musik Gesellschaft von Berlin  
para premiar monografías sobre; ¿cuál  
es el mejor método para clasificar el  
repertorio de las melodías populares, según  
la su constitución melódica?



En Pedrell

7

Varen esser jurat a demés del  
autor, el Dr. Oscar Fleischer (Berlin),  
Florimond Van Dugre (Gand) i  
Gierrot.

Manuscrit I rebut: interessant.  
Per la claustració generalment adoptada  
desde Herder enclavant: Encors legen-  
daries, heroiques. — Encors històriques,  
— Encors amorosos. — Encors de  
dansa. — Encors mitològiques. —  
Encors de festa. — Encors d'ofici-  
is. — Encors de breu. — Encors  
religioses; claustració literaria.

Claustració musical: De lo simple  
a lo més complex. De la sencilla forma  
melodica de dues, tres i quatre notes  
avant per grans conjunts o per grans  
dissimils, res oblidant lo que han vingut  
inspirades per la triada armonica del  
acord perfecte, arribar a la melodia  
que aconsegueix un concepte musical més  
avancat.



8

L'altre manuscrit interessant era el IV. Classificació basada en els elements armònics (propriament anomenats modos) en els principis rítmics i en la índole i caràcter especial de la melodia. ~~Pear~~

En Pedrell creu que la classificació dels Cantos populars et hauro d'establir sobre uns bases més amples que la de la seva constitució melòdica.

Creu, i hauria de fer lo com per divisions de veu (llatina, eslava, oriatca etc.)

Retreu un paragraf de Demòfilo (Antonio Machado y alvarez) que dir interessant sent votar la classificació pot tenir un costat musical literari psico-logic historic etc. interessant també a la filologia a la biologia.

En Pedrell per lo part musical creu que s'hauria de donar importància a la creencia armònica de la cançó. La idea d'ell és que l'armònia és



la mare de la melodia, en cada  
melodia surt veix de un ambient  
armònic, i que per lo tant  
el descriure les melodies  
per les seves repeticions o l'origen  
armònic donaria una  
descripció essencial i lògica.

En Adell diu que aquest llibre  
el l'ha compost en les cançons  
espanyoles i creu x podria fi-  
bar en el repertori dels demés  
països.

De tots maneres, el nostre autor  
deixa un sistema estimat per  
el seu Educador. Es veu li-  
ta per poder tant augmentar o  
disminuir a mi, que no ha fet  
treballs micros sobre el particular,  
és una idea bonica, un llibre presentat  
i es veu. I descriu el seu



que coner en tres parts

I El Cant popular en la vida de  
nòstica...

II El C. P. en vida pública...

III ( ~~Si me decide~~ ~~Proyecto de~~ )  
" El C. P. i la técnica de la  
escuela musical Española  
constituyendo y afirmando  
la nacionalización del arte, mer-  
ced a la tradición técnica con-  
stante y curri general de componer  
sobre la base del tema popular."

(Primerio) VI

La Práctica técnica constante y  
curri general de arte español.

L'autors s'opresenta el nexa que  
deu existir entre les obres de les diferents  
nacionalitats musicals modernes amb els orígens  
respectius del cant de raça. Ell diu que



deuen existir i que en Espanya  
existeix desde Quan del Encina  
~~al teatro modern espanyol~~  
a la pluri-tura del mes modern  
music nacionalista espanyol i hi  
trovara una linea recta de conti-  
nuitat de art funcional i cant  
popular foras i convertit en nob-  
tancia propia del artista. aixi ho  
ha de demostrar la 3<sup>a</sup> part, que no vin-  
dra.

(Proemio) VII

Significacio practica de este "Casacionero"

Don alio de que el m. E. E. sea a  
esser la mostra de laboratori de  
un art i que per lo tant es  
un vulgarisador del drama liric.  
Espanyol: de tota manifestacio  
musical que pretengui anomenar-se  
espanyol, cores que ell ha pre-  
dicat amb l'exemple de la obra  
i amb la persuasio del llebre.

Li



## Breve Preamble del II Forum del C. E.

L'autor referint-se a un article de un tal Fournard publicat en la Nouvelle Revue (nº 45 del 29 de març 1914) de l'ensu la seva tesi estimada del art popular anima del art bell municipal men i carni rímic i veritable dif. Puro ~~no~~ contra el dubte, esporat del autor del article circunstant que tota aquesta nacionalització moderna municipal no ~~sols~~ es, més que una velinera apoteosi, acompanyada de gloriosos funerals.

## Conclusión (del Preamble del II Forum)

Forma a lo mateix de sempre, pero sempre en dir qualcun bonic. Per exemple! La tradició de lo que se llama clasicismo y la misma tradició cerebral demanada abstracta que adquire todo arta vuelta por exceso de refinamientos excesivamente consciente, no acaba acor, por emperar referre a models que se perfeccionan los forms y los recursos artísticos, levantando una barrera entre el estilo de los compositores y el estilo espontaneo del pueblo.



11 Ven /

Hi ha encara algunes afirmacions folkloriques.  
 Ben no se cabria mai l'origen del folklore  
 nacional. Tospita i cuori afirma que  
 entre el folklore eslan y el nostre  
 hi ha cosos comuns; que els dos  
 provenen en gran part, del Orient.  
 Que els dos tenen les riqueses models  
 del gossat conservant també les  
 tipiques varietats ritmiques que  
 el clonisme oposicion en  
estreches i arbitrarias caracteres.  
 Pero que amb folklore con de diferentes  
qualidad esto ha sido bien y reiterada  
mente demostrado.

Confirma, per acabar, que in ove  
gut en l'altre. Ja que se li imposaria  
 la de no haver valgut per abra  
 de pedagog maltrat resulta dir  
 ell la revolucio de pedagogia i ideal  
 i que es part materia con menys  
ensenyable que dirigible.



El «Cancionero Musical Popular  
Español» de Felip Pedrell.

Temps fa que'ns esperona el  
desitj de parlar de aquesta obra  
del mestre Pedrell. Sortí el pri-  
mer volum anunciant la pròxima  
aparició del segon completant  
la ~~no breu~~ ~~col·lecció de 48 cantos hispànics~~  
i no puerem esperar la magna  
collita pera ~~ferne~~ <sup>retreure</sup> en  
la plenitud abiradora. <sup>publicat aquest</sup> i Lucare  
~~que~~ el mestre <sup>hi</sup> ~~en~~ unit promet  
un tercer llibre resumint les  
ensenyances que de tot aquest bé  
de Déu s'en desprenen segons la  
lèxia de tota la seva vida, no  
volem esperar més en dir hi la  
nosta no semblés que no hem  
acabatament a aquesta <sup>publicació</sup> obra  
qu'és corpus mare de tot un



En la cançó de breuol hi té el  
 mestre uns encalls, armonitzacions  
 que valen per si soles un tresor  
 per portar-nos en can si una de  
 les cançons, més preferides en la  
 sena murica un accent  
 purgent, una dolça perla que  
 acusa <sup>un</sup> dels costats més caracteris-  
 tics de la sena inspiració. Les  
 tonades són heremes, andaluzes  
 i àrrians, mallorquines, catalanes, a  
 pretes de tota la cançó per la mare  
 de Galicia. Fat deliciós, regnant hi  
 sempre l'accent inconfundible de l'amar  
 maternal. El breuol el vehicul purificador  
 de tot el folklore. El repasar de veges  
 cançons de breuol (l'accent de mare, gallego)  
 de la que un verament cançons can  
 es van arribar en petita escala  
 i de tot l'esturiana regia nobilitat,  
 per us te la intimitat del breuol.



|                                                           |                                      |                             |
|-----------------------------------------------------------|--------------------------------------|-----------------------------|
| <del>Julius die 16. - Feste 1<sup>a</sup> Communio:</del> |                                      | <del>70 p<sup>h</sup></del> |
| <del>4 -</del>                                            | <del>Exerement aus Marmen</del>      | <del>35</del>               |
| <del>11 -</del>                                           | <del>Matinal des -</del>             | <del>5</del>                |
| <del>17 -</del>                                           | <del>Matinal des -</del>             | <del>5</del>                |
| <del>4 -</del>                                            | <del>Sabatina</del>                  | <del>20</del>               |
| <del>19 -</del>                                           | <del>Exerement aus Marmen</del>      | <del>30</del>               |
| <del>11 -</del>                                           | <del>Funci 11<sup>a</sup> Prop</del> | <del>5</del>                |
| <del>20 -</del>                                           | <del>Feste des</del>                 | <del>10</del>               |
| <del>24 -</del>                                           | <del>Matinal ab</del>                | <del>1</del>                |
| <del>4 -</del>                                            | <del>Sabatina</del>                  | <del>20</del>               |
| <del>25 -</del>                                           | <del>1<sup>a</sup> Communio</del>    | <del>25</del>               |
| <del>28 -</del>                                           | <del>Exerement aus Marmen</del>      | <del>35</del>               |
| <del>31 -</del>                                           | <del>Matinal des -</del>             | <del>5</del>                |
| <del>11 -</del>                                           | <del>Exerement aus Marmen</del>      | <del>35</del>               |
| <del>11 -</del>                                           | <del>Sabatina</del>                  | <del>20</del>               |
| <del>Agort die 1 Exerement aus Marmen</del>               |                                      | <del>30</del>               |
| <del>2 -</del>                                            | <del>Matinal des Sabat</del>         | <del>15</del>               |
| <del>11 -</del>                                           | <del>Missa del Descens</del>         | <del>60</del>               |
| <del>11 -</del>                                           | <del>Funci Tarde</del>               | <del>100</del>              |



Secció 5<sup>a</sup>

Donades de romances

A religioses

B. Probes

Ampli  
Important és la <sup>assumpció</sup> de romances  
que <sup>està</sup> devotada en religioses. moltes.  
Entre aquestes dues assumpcions hi  
ha moltes cançons del ~~de~~ donades  
llibre del Salina, "De Muriis Libri  
Septem". Aquests donades són una  
mosta important del romances  
castellà del segle XVI encara que  
no calien encara en donar-nos  
un coneixement complet i just  
del gran important per a donar-nos  
idea de la que fou el cantar po-  
pular castellà de aquella època.  
Galinas al citar: "Donades de Fovales"  
del poble era per a corroborar les  
seus paraules, especials sobre el  
ritme quantitau i l'especial del  
lata clàssic: si ell volia explicar  
al vers castellà exemplificant la sen-  
teoria amb el ~~soflore~~ cantat de  
son temps. Així ell no's preocupà



2

<sup>exemplars,</sup>  
guin, de buscar les tonades les més  
interessants i fins les que se li pes-  
saven més al seu objecte i que  
per lo tant tenian un ritme  
més precís i qui volia al  
escriure les ell no les cometa  
ell a les cabories, que li portaven  
ataleiat. Segurament és per a  
questa causa que el conjunt el  
tonades donades a el Cancionero  
del llibre de Salinas no resul-  
tan pas de un interès extraor-  
dinari, deixant el part el valor  
que les hi dona l'armamentació inter-  
mit del nostre col·lector.

En aquesta ocasió, hi trovam aple-  
gats també moltes tonades catalanes,  
per cert que us heu cridat l'atenció  
que moltes d'elles són de la col·lecció  
del Romancillo, de 'en Milió i Tor-  
tals, i el nostre les dona com ven-  
de la pròpia col·lecció. També hi ha  
ven trobat la versió del, Depend  
que tant popular, i ha fet com himne  
catalanista, col·locant no per tornada en



# Capella de Múscica de la Mésa

3<sup>er</sup> Trimestre de 1920

|    |                |                          |    |    |
|----|----------------|--------------------------|----|----|
| 1  | Juliol dia 1 - | Salve Casament -         | 10 | 10 |
| 3  | -              | Matinal ab.              | 1  |    |
| 4  | -              | Sabatina                 | 20 |    |
| 11 | -              | Salve dev.               | 10 |    |
| 5  | -              | Casament Salve           | 10 |    |
| 11 | -              | " amb marxa              | 35 |    |
| 7  | -              | Matinal dev.             | 5  |    |
| 11 | -              | Salve dev.               | 10 |    |
| 11 | -              | Casament amb marxa       | 35 |    |
| 9  | -              | Requiem: Salve de dev.   | 25 |    |
| 10 | -              | Casament Salve: armonium | 15 |    |
| 11 | -              | Matinal dev.             | 5  |    |
| 11 | -              | Sabatina                 | 20 |    |
| 11 | -              | Comunicio Fills Maria    | 8  |    |
| 11 | -              | Salve dev.               | 10 |    |
| 12 | -              | Casament amb marxa       | 30 |    |
| 11 | -              | " reuill                 | 25 |    |
| 15 | -              | Casament a 8 to          | 25 |    |
| 11 | -              | " a 8 12                 | 25 |    |



Corautes del Bon cop de falc i fins  
 al Seguer arreu dels Segadors amor  
 amorosa i fins no gaire exemplar, en  
 canvi en una altre versió que  
 coneixem <sup>torrada</sup> ~~el~~ guillemament dels Segadors  
 torrada per En Milà amb la lletra  
 amorosa mencionada, hi posa el  
 nostre, com a torrada el bon  
 cop de falc, tant conegut. Wo-  
 balts teniam entès que el Seg-  
 dors tal com s'ha conegut him-  
 ne de la reivindicació catalu-  
 na, fou publicat per primera ve-  
 gada en la Col·lecció de cançons ar-  
 monitzades de l'Alió, que ~~els~~  
~~Segadors~~ ~~la~~ ~~lletra~~ ~~del~~ ~~Segadors~~ aquest  
 no tenint <sup>anteriorment</sup> ~~una~~ torrada pròpia de la cançó,  
 o no agradant-li la que posava tenir,  
 va aplicar a la melodia lletra d'una  
 melodia de algun altre cançó, en penes  
 que era una dels Segadors cançons amorosa; però  
<sup>m'el text</sup> com el Segadors patriòtic, en ell posava,



que resulten iguals que s' donen per  
 nostre Milla' no tenia tornada  
 i la melodia sumatllorada ni  
 qu'en tenia, per això fou inven-  
 tada la tornada del Bon cop  
 de palç corresponent al resmen  
arran, de l'altre cançó. Ara  
 als donar aquests cançons el mestre  
 Pedrell amb la notació d'exer-  
 ceuillides. per ell em de la força  
 del let esmentat i que teniam  
 per verdaer. Segurament que pel mitjà  
 de aquesta qüestió hi halle un mal entès.

En la secció VI hi han les cançons de  
 avar d' de ofis, en laint hi les de feina  
 del camp en plena natura. Aquesta secció  
 que és excelent en tots sentits i que es  
 de tonada, vine, de llum i de gràcia.  
 Cançons de natura inimitable. Per feror  
 melòdic. Aquí hi trova també el que  
 portat l'encis a la obra del mestre Pedrell.  
 En aquestes tonades, en es esboços armònics  
 que les acompanyen hi ha tot l'ambient  
 i encis de la música del mestre.



Comparem la gràcia i vida municipal de  
 "grutes torrades", la glària de aquest ritme  
 lliure, de aquests calesencies, amb tot  
 d'engor, comparem tot això tant viu  
 amb les torrades franciscanes de "En Salim",  
 i Mirino d'herència, "More de Dei".  
 I així és l'art popular pur. Com si  
 no hiat l'artista en aquest camp uberr,  
 quan, i na estirat el cap als raigs del  
 sol? com l'opos el llisc ritme  
 del llaurar la cançó lliscu en l'ir-  
 ta del la "lla" i del l'atell, <sup>la vine del</sup> ~~explicat?~~  
 així mai na i sent art d'artista mai  
 ser inspirat allò; així és art del  
 noble i de riuir més; així i igual  
 que el cant de la mare al bressol  
 de aquell zèmur amorós i "admiri-  
 dor", tot així no té altre arisen  
 que natura i amor en ànima com  
~~segunda~~ ben simple i humil.



tomos I

Secció VII Contes pop. & Festivitats  
religioses.

Interessant, son també molts els contes  
religiosos, aplejats en el primer volum,  
alguns trets de documents antics, com les  
mostres que hi porta de la Cantiga del Rei.  
Alfons el rei, de alguns versos del  
Cant de la Libella i de un cant processional  
perí eix dubte lo de més valor present.  
de senar és el resum de Gaetes inter-  
tades quasi he tates armonitzats restan-  
c' <sup>verament</sup> amb un gran amor pel mestre,  
petit, obre mestres del sentiment més  
preson i encisador. Cal també remarcar  
en aquesta secció un <sup>superb</sup> cant de punió  
català donat pel mestre Nicolau.



7  
de, que són matèria docent de  
aquesta obra dos tomos, tot un  
desarroll de coses que són la  
seua protecció de la nova be ar  
tística, les idees noves, que en  
són el fonament estètic.

Una doctrina clara de lo que  
diu sobre l'folklore no s'en  
despren pas. Fa l'efecte que  
vol lligar tots ls tendències  
de, que teoritzen sobre aque  
ta absans assumpto, però <sup>en</sup> de  
veritat <sup>(de el que diu)</sup> no s'en despren pas una  
explicació gaire lluminosa ~~on~~  
que seguir la contradicció de prin  
cips. Ell per això s'a en dona  
compte, i cap al final de ses  
observacions, molt llunyes del uson  
toms, diu ben obertament, que  
es origens del cant del poble  
no s'entenen el misteri que la divi  
nitat entressa a la disputa dels homes,  
malgrat que en el present del primer llibre



ha succeït establert, després de <sup>caracteritzar</sup> ~~anar~~ el cant popular amb el <sup>moment</sup> ~~nom~~ de música natural, i que aquesta <sup>era la</sup> cèl·lula generadora de la música artificial, referint-se a la artística.

Que la font primera de la cançó del poble es deu a un artista inconscient creador de un cant reflectant les aspiracions profundes de una raça i que per aquesta raó la obra artística va esdevenint popular.

És doctrina estimada del mestre que tota melodia està continguda virtualment en un ambient armònic i que per lo tant, al armonitzar una cançó es precisa correspondre íntimament amb el sentit armònic que la vivifica. Per això, al explicar les normes que ha resultat en les armonitzacions de la seva obra, fa constar com



realitza tant sobriament  
i amb un sentiment tant  
profund? <sup>Evident</sup> Naturalment que'l  
sentit de la manca del  
nostre no és altre que aquest,  
com es despen de les idees  
escampades en altres llocs del  
reclutacioness; i qu'en num'ls,  
Juse poble i missia ~~ta~~  
vostre pua la vostra insensa  
personalitat.

Aquesta mateixa doctrina, de la  
prioritat del ambient armònic  
al desenvolupament del veït me  
lòdic és rebeta pel nostre Pedrell  
en el seu article inserit en el  
article V del proemi del I tomo  
titolat "Clasificación científica  
y sistemática de los melodios  
populares", on se constar  
com ell ~~se~~ <sup>va</sup> proposar a nos d'igues  
compromys de girat de un concurs  
que tenia <sup>per</sup> tema el que encapçala el  
mudit article, com seria logic en



75

afirma en los comentarios que nos  
ha tingut altre intent que  
donar a tot hom el <sup>durant sa vida</sup> temor  
que li ha servit per a  
lamentar i formar la perso-  
nalitat artistica, amb la  
idea de que lo que ha produït  
a si' ell <sup>per mi</sup> apropar al proximi.  
Així la identificació i ha do-  
nada amplis i fins a voltes  
no ha posat molt min en  
seguir-la de una manera  
estricte.



El agrupament de melodies més  
belle, i d'armònica més sen-  
tiosa són els de les cançons de  
breuol; la sèrie d'Alalás de  
Galícia; la sèrie de cançons de  
peïnes del camp; el reguit  
de Gaeta, d'Andalusia i les danses  
d'~~Andalusia~~ <sup>el present país</sup> amb tot acompanya-  
ment característic de guitarra.  
En la cançó de breuol hi té el  
mestre uns senills armo-  
nitzacions que valen per si sols  
un llibre, per portar-nos en  
tot aigua de les aules, més  
~~profundes~~ <sup>característiques</sup> de la viva muria, un  
accent purgat una dolça feri-  
da que a cura un dels <sup>clars</sup> ~~certats~~  
més <sup>emocionants</sup> ~~característics~~ de la viva res-  
piració. Les tonades, tota delícia, se  
n'hi han d'andalus, asturiana,  
gallega, mallorquina i catala-  
nes. Aquestes de tortosa cantades  
per la mare del autor i per tant  
les que breuant-lo li donaren el  
primer ventis musical. Està aquest



La completació dels dos volums  
 publicats, o sea el cant ~~de~~  
 la vida domèstica i el cant  
 de la vida pública, és abundant  
 i selecta i les numeroses són  
numeroses les armonitzacions  
 que acompanyen les melodies. A  
 aquestes armonitzacions, com <sup>he</sup> indi-  
 cat ~~els~~ <sup>els</sup> ~~anunt~~ <sup>anunt</sup> ~~en~~ sempre so-  
 bres i acceleixen les que acom-  
 panyen les de l'orient <sup>oriental</sup> les  
 que han donat al nostre compo-  
 sitor, transformades en substància  
 pròpia a quella seva personalitat  
 tant remarcable i inconfundible.  
 Les procedencies de les tonades  
 són de tota Espanya i es barre-  
 gen sovint i succeixen sovint  
 les regions més distants i  
 oposades de caràcter. El l'arxiu  
veure composen en un sol lloc  
 tot el folklore municipal d'Espanya.  
 Així verament fóra un defecte si el  
 nostre ~~no~~ <sup>hagués</sup> pogués les abundàncies  
llegendàries de folklore, però ell hi



aplec hi regua l'accent incor-  
 fundible de l'amor <sup>de mare</sup> ~~material~~.  
 el bregal és el vehicoll par-  
 ticador de tot el folklore mu-  
 nital. Entre aquestes tonades, cal  
 aparar les verament de bregal,  
<sup>par</sup> ~~sublim~~ accent de mare amorosa,  
 que es repeteix de una manera  
 idiosa, indefinida, de la ~~manera~~  
 canço de forma ben definida  
 i generalment amb text  
 narratiu. Els vau-veri-vau  
 mallosquins es poden classi-  
 ficar entre els dos <sup>tipus</sup> ~~subtipus~~.  
 La canço asturiana que  
 conté la col·lecció (de melodia  
 esplèndida) ~~ha sortit dels límits~~  
~~del gènere~~ per l'ambient  
 que porta, per la forma es, orden-  
 es, per la forma perpilada ~~per~~  
~~la del~~ està al extrem oposat  
 del tipu autèntic del gènere.

Molt abundosa és la secció de  
 romance, dividida <sup>en</sup> les dues



Forma II

Secció VIII.

Coplas testinios y típicos de costumbres,  
numerosa secció de cants, la  
forma més curta de la cançó po-  
pular. on hi ha del Maig, deriva  
de una costum pagana en celebració  
de la entrada de la primavera, con-  
curs del tab perduda en els  
costums moderns.

Noracalles, Nouels, albacors,  
de soldat de romeria i de  
cegos etc. Les procedències són  
diverses de les diferents regions  
ibèriques. Havent estatjat per  
var'hi entre aquesta secció més  
melodis del Romancillo de  
la Milla que <sup>(no són pas de cants)</sup>  
són de ~~veritables~~ veritables cançons  
amoroses i narratives.

L'agrupament dels alalús de  
aquesta secció és més digne de més



interessant de la secció. <sup>belle</sup> Son melo-  
 dia, que ~~caracteritzen~~ porten tot  
 l'encís, la dolça morriña, de  
 el for característic de la  
 cançó gallega. <sup>El</sup> Aquesta ala l'ús  
 son com plenadíssima d'inter apert  
 l'accionero, i no volament a part  
 genere sinó quasi totes les melodies  
 gallegas diseminades en la  
 obra del nostre Pedrell son tant  
 hermoses, porten tanta distinció  
 caracter i dolçura que fan deïnt-  
 per una <sup>la</sup> edició ~~vorta~~ publicació  
 del Cancioner galleg, lo més  
 complet possible, ben clasi-  
 ficat i gloriat amb veu i  
 una experta i amorosa, tota  
 un dels cançons <sup>universals</sup> més abirades,  
 de bellem i caràcter, no podria  
 esser l'ànima de aquesta empre-  
 sa el distingit <sup>professor</sup> D. Ramon de an-  
 na a qui el nostre Pedrell remem-



cia pels dos elogis constantment  
 i a qui deu les melodies de a  
 quell país que ha publicat en  
 el Cancionero 1 Els alalòs,  
 tots porten la dolça gallega; melo-  
 dies en mode menor o amb major  
<sup>o amb cromatisme</sup>  
<sup>a voltes</sup> amb cromatisme, del menor tenen  
 tots un deix de inevitable emoció  
 exorinola.

L'armonització de aquestes melo-  
 dies denota l'amar amb qu'el ms-  
 tre Pedrell les hi porta

Repetim que tota aquesta recia  
 de cobles és flonjosa de rigura  
 melòdica, l'última que en la presen-  
 cia no hi resne un poc més  
 d'ordre, un poc més d'agrupament  
 lògic i que hi hagin barreres,  
 tonals de cançons que no per-  
 tanyen al gènere del agrupament.  
 Hi ha una de cançó, el número 278,  
 "Cancion leonesa" recollida per Puig  
 alour, qu'ens ha cridat l'atenció



per sa forma allargada, i nadequada  
 a la melodia popular, per quivola,  
 però que en la l'efecte d'esser una  
 conjunció de dues fonades. En l'última  
 hi sembla poca per força per  
 lo, mal accentuats de i lo curia  
 es que ~~suplement~~ <sup>coheret</sup> ~~coheret~~ <sup>coheret</sup> podria dir  
 de forma melodia o allargada i  
 melodia recorda extraordinari-  
 ment la <sup>fonada</sup> de la ~~substancia~~ <sup>substancia</sup> catala  
 na "El Hostal de la Peira".



Part II. Tecciu IX Danes: balls.

5

Interessant pels exemplars  
de Jotes i balls andaluzos. Present  
remarcable l'aura de Fornace,  
acompanyada de l'acompanyament  
tipic de la guitarra, l'instrument  
inseparable de la festa manifestada  
de la dansa ibèrica andalusa.

~~apud~~  
adiciu,

Quem bonum

Quem bonum de Tecciu

De clamar

De batre

bonum de vobis

Molt tipic les catalanes



(Canciones)

de Canciones de la gran época  
polifónica, casi todos de carácter  
popular. Contextos en catalán  
y castellano.

"Cancioneros de Pedrell"  
Tomo 1<sup>er</sup> pag. 18

~~Conferencia del P. Otano sobre  
"El Canto popular montañés"~~

~~"Die Melodien der Troubadours."  
Strasbourg, 1908, Fribner~~



tota aquesta qüestió sols sia motiu de una mes forta germanor entre nosaltres i de una embransida mes ardi-da pel progrés moral i material del nostre poble estimat.

Pero si no fos així; si's volgués portar avant aquest projecte malestruc, llavors forem molts els fills i vehins de Masnou que correriem a pendrer tota arma noble pera defensar la honra i'l prestigi del poble dels nostres amors, del breçol de nostra infantesa, de la terra que guarda les cendres dels nostres avis venerats.

= Lluís Millet =

Llegit per son autor en el miting contra la implantació de la Ruleta en el Cassino de Masnou, el dia 13 de Gener de 1918.